

מתקדשים הם בקדושת קרבן, שנחלקו בה תנאים במסכת בכורות.

ודין זה, נלמד מחידוש הפסוק [במסכת בכורות ס ב], וגם בית הלל מודים לו. ומוכח מכאן שהקדש בטעות הוא הקדש, כדברי בית שמאי!

אמרו להם בית הלל לבית שמאי: אין זה הקדש טעות!

כי לא השבט שבטעות הניף אותו האדם המונה את הטלאים על הטלה התשיעי, ואחר כך על הטלה האחד עשרה, וקרא להם בטעות "עשירי", קידשו לטלה התשיעי ולטלה האחד עשרה בקדושת קרבן!

וראיה לדבר, שלא טעותו של המקדיש היא המחילה את קדושת הקרבן, כדבריכם, משום שהקדש בטעות הוא הקדש. שהרי —

ומה אילו טעה המונה והניח את השבט על הטלה שיצא שמיני, ועל הטלה שיצא שנים עשר, וקרא להם השם "עשירי", שמא עשה כלום בדבריו?!

הרי ודאי לא עשה כלום, לפי שלא חידשה התורה במעשר בהמה דין כללי שהקדש בטעות הוא הקדש.

אלא, הכתוב שקידש את הטלה העובר עשירי אפילו אם לא מנו אותו בתורת עשירי [והיינו שחידש הכתוב, שהוא קדוש בקדושת מעשר אפילו אם המונה את הטלאים לא מנאו כעשירי, אלא טעה וקראו תשיעין] —

הוא גם זה שחידש וקידש את הטלה התשיעי ואת הטלה האחד עשרה, בלבד!

והיינו חידוש מיוחד חידש כאן הכתוב, שהיות והתשיעי והאחד עשרה סמוכים הם במנינם לעשירי, הרי אם יארע ויטעה המונה, ויקרא לטלה הסמוך לעשירי [מלפניו ולאחריו] בשם עשירי, תחול עליו קדושה [אם כי לא קדושת מעשר].

אך על שאר הטלאים, שלא חידש הכתוב, לא חלה קדושה כלל!

ואם כן, אי אפשר ללמוד ממעשר בהמה שהקדש טעות הוא הקדש, לפי שבמעשר בהמה עצמו לא נאמר שחל הקדש טעות בשאר הטלאים.

גמרא:

שנינו במשנתנו שנוזר אשר שתה יין במשך לב-א ימי נזירותו, מונה את ימי נזירותו "משעה שנדר".

ומניחה עתה הגמרא, שכוונת המשנה לומר שהוא מונה נזירותו כרגיל, כאילו לא שתה יין, ואינו צריך לנהוג איסור של שתיית יין בתורת קנס כנגד הימים בהם שתה יין.

ולכל היותר, אפשר לבאר כי זה שאמרה המשנה "מונה משעה שנדר", הכוונה היא שמונה חלק מהימים ששתה בהם יין, אך אינו צריך לנהוג איסור כנגד כל הימים ששתה בהם יין בתורת קנס.

והוינן בה: **מני מתניתין?** כדברי מי נשנית משנה זו? —

והרי לא בשיטת רבי יוסי היא, ולא בשיטת רבנן היא!

דתניא: מי שנדר נזירותו, ועבר על נזירותו,